

V I Lenin

Reformisternas plattform och de revolutionära socialdemokraternas plattform.

Det revolutionära uppsvinget i Ryssland framträdde tydligt under första hälften av 1912. Enligt fabrikanternas beräkningar uppgick antalet deltagande i politiska strejker under fem månader till 515.000. De strejkandes paroller och krav samt det politiska innehållet i deras demonstrationer, möten o. s. v. framgår av ett mycket viktigt dokument, vilket i sin helhet publicerats i nr 27 av Centralorganet, nämligen petersburgsarbetarnas majupprop.

Det var inte med reformistiska paroller som petersburgsarbetarna uppträdde under dessa minnesvärda dagar, utan med den revolutionära socialdemokratins paroller: konstituerande församling, åttatimmars arbetsdag, godsägarjordens konfiskering, den tsaristiska regeringens störtande, demokratisk republik.

Soldaternas och matrosernas uppror och upprorsförsök i Turkestan, inom Baltiska flottan och inom Svartahavsflottan bekräftade ånyo *objektivt* att ett nytt revolutionärt uppsving börjat i Ryssland efter långa år av tygellös kontrarevolution och stillestånd i arbetarrörelsen.

Detta uppsving sammanföll med valen till IV Riksduman, då samtliga partier och samtliga politiska riktningar på ett eller annat sätt *måste* framträda med en *allmän* värdering av det politiska läget. Och om vi allvarligt vill analysera våra politiska uppgifter såsom uppgifter för arbetarklassen och inte som smågruppers fromma önskningar, om vi vill pröva programmen och plattformerna marxistiskt genom att jämföra dem med masskampens fakta och *alla* samhällsklassers aktioner, så måste vi pröva och undersöka de olika valplattformarna just på *detta* massornas *revolutionära uppsving*. Ty för socialdemokratin är valen ingen särskild politisk operation, ingen röstfångst med hjälp av alla slags löften och deklarationer, utan endast en särskild anledning till agitation för huvudkraven och grundvalarna för det klassmedvetna proletariats politiska världsåskådning.

Alla regeringspartiers program och plattformar, från svarhundradena till Gutjkov, ger inte anledning till något tvivel. De är klart och öppet kontrarevolutionära. Det är allmänt känt, att dessa partier saknar varje något så när allvarligt stöd inte bara inom arbetarklassen och bland bönderna utan *till och med* bland bourgeoisins breda skikt. Dessa senare skikt har nästan fullständigt vänt oktobristerna ryggen.

De liberala borgerliga partiernas program och plattformar har delvis publicerats nästan officiellt (den muselmanska gruppens plattform), delvis är de alldeles exakt kända genom den ”stora” politiska pressen (”progressisternas” och kadetternas plattformar). Det *väsentliga* i alla dessa plattformar och program har kadetten Gredeskul förträffligt avslöjat i yttranden, som publicerats i *Retj* och därifrån återgivits i den marxistiska pressen.

”Offentligt *förneka* att en ny revolution är *nödvändig* i Ryssland” så har hr Gredeskul själv formulerat sin uppfattning (jämför *Sotsialdemokrat* nr 27, sid. 3), och mot revolutionärerna har han ställt liberalismens (med kadetterna i spetsen) *verkliga* plattform: ”Det behövs bara ett lugnt, ihärdigt och målmedvetet *konstitutionellt* arbete”.

Vi betonar orden: den verkliga plattformen, ty både i Ryssland och i alla borgerliga länder är de flesta plattformarna sådana som man *skyltar* med.

Det väsentliga i saken är just det som hr Gredeskul (i ett sällsynt anfall av sannfärdighet) erkänt. Den liberala monarkistiska bourgeoisin är *emot* en ny revolution och försvarar *endast*

konstitutionella reformer.

Socialdemokratin är konsekvent medan den borgerliga demokratin ("de folkliga") är vacklande i försvaret av en ny revolutions "nödvändighet" när de propagerar för den. *Masskampens uppsving har börjat*. De revolutionära socialdemokraterna strävar efter att utvidga och befästa det genom att hjälpa till att stegra det till en högre nivå, till *revolutionsstadiet*. Reformisterna däremot betraktar uppsvinget endast "som en uppräckning", deras politik är inriktad på att uppnå konstitutionella reformer. Följaktligen har bourgeoisin och proletariatet också på denna "etapp" av den ryska historien börjat kampen om inflytandet över "folket", över massorna. Ingen kan förutsäga kampens utgång, men ingen kan heller hysa något tvivel om vilken plats RSDAP måste inta i *denna* kamp.

Så och endast så kan man ta itu med värderingen av *partiets* valplattform - och den valplattform, som den av likvidatorkonferensen valda Organisationskommittén för några dagar sedan utsände.

Partiets valplattform, som CK utgav efter januarikonferensen, är sammanställd *före* april- och majhändelserna. Dessa händelser *bekräftade* dess riktighet. Hela plattformen är genomsyrad av en tanke: kritik mot hopplösheten, mot det utopiska i att tro på författningsreformer i det *nutida* Ryssland samt propaganda för revolutionen. Plattformens paroller har sammanställts *just* så, för att de fullständigt klart skall ge uttryck at de revolutionära uppgifterna och fullständigt omöjliggöra att de förväxlas med löften om konstitutionella reformer. Partiets plattform är så beskaffad, att den utgör en direkt *hänvändelse* av de revolutionära socialdemokraterna till *hundredatusentals* politiska strejkande, till de främsta inom den miljonhövdade bondearmén, för vilka man *klargör* upprorets uppgifter. Ett revolutionärt parti kan inte ens drömma om att dess plattform skall få en bättre prövning och en bättre bekräftelse genom verkligheten än detta direkta eko av dess förklaringar i form av majstrejkerna och de militära upprorsförsöken i juni och juli.

Låt oss kasta en blick på likvidatorernas plattform! Dess likvidatoriska väsen döljes skickligt genom Trotskijs revolutionära fraser. Naiva och alldeles oerfarna människor kan ibland bländas av detta hölje, och det kan till och med förefalla dem som en "försoning" mellan likvidatorerna och partiet. Men den allra ringaste eftertanke skall snabbt skingra detta självbedrägeri.

Likvidatorernas plattform är skriven *efter* majstrejkerna och sommarens upprorsförsök. Och då vi söker ett sakligt och reellt svar på frågan om det väsentliga i denna plattform, frågar vi framför allt: Hur har den värderat dessa strejker och upprorsförsök?

"Ekonomiskt uppsving" ... "genom ökningen av sin strejkrörelse har proletariatet visat, att början till ett nytt socialt uppsving närmar sig" ... "proletariatets mäktiga rörelse i april med krav på *föreningsfrihet*" - det är *allt* vad likvidatorerna har att säga i plattformen om april- och majstrejkerna.

Men det är ju inte sant! Det är ju en oerhörd förvrängning av saken! Här har man lämnat bort *det viktigaste*, nämligen den politiska strejkens *revolutionära* karaktär, vilken *rakt inte* är inriktad på att uppnå en av författningsreformerna utan på att *störta* regeringen, d.v.s. på revolution.

Hur kunde det komma sig, att en sådan lögn uttalats i en illegal, revolutionär proklamation, full av "granna" fraser? Det *måste* vara så, ty sil ser liberalerna och likvidatorerna saken. I strejkerna ser de det, som de vill se kamp för konstitutionella reformer. De ser ej det, som de

inte vill se, d.v.s. det revolutionära uppsvinget. Vi liberaler vill kämpa för reformer men inte för revolutionen — det är den sanning ifråga om klassinställningen, som fann sitt uttryck i likvidatorernas *osanning*.

Om upprorsförsöken läser vi: "... soldaterna i kasernerna ... drives genom våld, förnedring och hunger till *förtvivilade protestutbrott*, och sedan kuvas de med bly, rep" o.s.v....

Det är den liberala värderingen. Vi revolutionära socialdemokrater ser i upprorsförsöken *början till massornas uppror*, en misslyckad, för tidig och oriktig början, men vi vet, att massan lär sig att framgångsrikt göra uppror bara på grundvalen av de erfarenheter den vinner genom misslyckade uppror — såsom de ryska arbetarna tack vare en rad misslyckade och ibland synnerligen misslyckade politiska strejker under åren 1901-1904 lärde sig att framgångsrikt genomföra oktoberstrejken 1905. Arbetarna och bönderna, vilka mest förslöas av kasernlivet, *har börjat* resa sig — säger vi. Härav följer den klara och direkta slutsatsen: man måste *klargöra* för dem, i vilket syfte och hur ett framgångsrikt uppror måste förberedas.

Liberalerna dömer annorlunda: soldaterna "drives" till "*förtvivilade protestutbrott*", säger de. Liberalerna ser i den j upproriske soldaten inget revolutionssubjekt, inte den upproriska massans första budbärare, utan ett *objekt* för regeringens ondska ("man driver honom till förtvivilan"), vilket får tjäna till att demonstrera denna ondska.

Se, hur dålig vår regering är, då den *driver* soldaterna till *förtvivilan* och sedan kuvar dem med bly — säger liberalen (slutsats: ser ni: om vi liberaler hade makten, så skulle det inte förekomma några soldatuppror).

Se, hur den revolutionära energin mognar i de breda massornas djup — säger socialdemokraten — då till och med de av kaserndressyren förslöade soldaterna och matroserna börjar resa sig och genom sitt dåliga uppror lär sig hur man skall göra det framgångsrikt.

Där ser ni: likvidatorerna har "*klargjort*" (i den betydelse som detta ord har i senaten) det revolutionära uppsvinget i Ryssland, som inträffade på våren och sommaren.

I anslutning härtill "*klargör*" de vårt partis program.

RSDAP:s program heter det:

"RSDAP ställer som sin *närmaste* politiska uppgift att störta det tsaristiska självhärskardömet och ersätta det med den demokratiska republiken, vars författning *skulle trygga*: 1. folkets självhärskardöme" ... o.s.v. — härpå följer en uppräknning av "friheterna" och "rättigheterna".

Det förefaller som om man inte skulle kunna missförstå detta. Den "*närmaste*" uppgiften är att störta självhärskardömet och ersätta det med republiken, som *tryggar* friheterna.

Likvidatorerna har gjort om alltsammans.

"Socialdemokratin - läser vi i deras plattform — uppmanar folket till kamp för den demokratiska republiken ...

I sin strävan till detta mål, som folket kan förverkliga *endast som resultat av revolutionen*, uppmanar socialdemokratin de arbetande massorna att i *den nuvarande valkampanjen* (hör bara!) sluta upp kring följande *dagskrav*: 1. allmän o.s.v. rösträtt ... *vid valen till Riksduman*" o.s.v.

Den socialistrevolutionära likvidatören hr Pesjehonov skrev på hösten 1906, då han höll på att bilda ett "legalt parti" (han var nära på färdig, när polisen störde honom och satte honom i kurran!) — att republiken är "ett *ffjärran* avlägset perspektiv", att "frågan om republiken

kräver den yttersta försiktighet” och att de krav, som nu *står på dagordningen*, är reformer.

Men den socialist revolutionära likvidatören var naiv, enkel och klumpig och talade utan omsvep. Beter sig de ”europeiska” opportunisterna så? Nej, de är slugare, skickligare och mera diplomatiska . . .

De uppger inte parollen om republik - vilket förtal! De ”klargör” den endast på vederbörligt sätt och låter leda sig av argument, som är uppenbara för varje kälkborgare. Om det blir revolution eller inte, är en annan fråga — säger kälkborgaren helt simpelt och det upprepar Trotskij med lärd min i *Nasja Sarja* (nr 5, sid. 21). Republiken kommer ”*endast* som resultat av revolutionen”, men ”i den innevarande valkampanjen” står författningsreformerna ”*på dagordningen*”!

Alltsammans gick så ledigt: republiken både erkändes — och sköts i bakgrunden. Man sparade inte på ultrarevolutionära ord, men i verkligheten har man ”i den *nuvarande valkampanjen*” (hela plattformen skrivs bara för den nuvarande kampanjen!) uppställt reformkrav såsom stående ”*på dagordningen*”.

Ja, ja, det var stora ”mästare i den diplomatiska konsten” som satt på likvidatorernas konferens ... Och hur ynkliga var inte dessa mästare! Men även om de kan entusiasmera cirkelväsandets diplomater, om de förmår vilseleda en ”enkel försonare”, så kommer en marxist att tala till dem i en annan ton.

Kälkborgaren ger sig till freds med den obestriddiga, heliga och *tomma* sanningen, att man inte kan veta på förhand om det blir revolution eller inte. Marxisten nöjer sig inte med detta; han säger: vår och alla socialdemokratiska arbetares propaganda är *en av de faktorer, som bestämmer* om det skall bli revolution eller inte. Hundratusentals deltagare i politiska strejker och de mest klassmedvetna inom olika truppförband frågar oss, vårt parti, vilken väg de skall gå, för vad de skall göra uppror och vad de skall eftersträva, om man bör stegra det begynnande uppsvinget till revolution eller inrikta det på kamp för reformer.

Den revolutionära socialdemokratin har besvarat dessa frågor, och svaren är något intressantare och viktigare än det kälkborgerlig-trotskyistiska ”petandet i näsan”: vem kan veta om det blir revolution eller inte?

Vårt svar är: kritik mot det utopiska i att kunna genomföra författningsreformer, upplysning om det bedrägliga i att ställa förhoppningar på sådana, allsidigt och största möjliga främjande av det *revolutionära* uppsvinget och utnyttjande av valkampanjen *i detta syfte*. Om det blir revolution eller inte — beror inte bara på oss. Men vi skall göra vad på oss ankommer, och denna sak kommer aldrig att kunna omintetgöras. Den kommer att så demokratisms och den proletära självständighetens sådd djupt bland massorna, och denna sådd kommer *ovillkorligen* att växa upp, måhända i morgon i en demokratisk revolution eller i övermorgon i en socialistisk.

De däremot, som för massorna propagerar sin banala, intellektuella, bundistisk-trotskyistiska skepticism: ”om det blir revolution eller inte, vet man inte, men på 'dagordningen' står reformer” — demoraliserar *redan nu* massorna och predikar liberala utopier för dem.

I stället för att *genomsyra* valkampanjen med den anda, som kännetecknar den givna, reella, ”*nuvarande*” politiska situationen, då en halv miljon arbetare går till revolutionära strejker, då de mest klassmedvetna bondeelementen inom armén skjuter på de adliga officerarna — i stället *stryker* de denna reella situation (som innehåller synnerligen litet ”europeiskt” och synnerligen mycket ”kinesiskt”, d.v.s. demokratisk-revolutionärt) från sina skenbart

”européiska” (de är ju sådana européer, ack sådana européer, dessa likvidatorer!)
 ”parlamentariska” överväganden, och i det de avfärdar den med några till intet förpliktande fraser — förklarar de den *pågående* valkampanjen reformistisk!

Det socialdemokratiska partiet behöver en valplattform till IV Duman för att ännu en gång både med anledning av valen och i händelse av val såväl som i diskussionerna om valen klargöra för massorna att revolutionen är *nödvändig, behövlig och oundviklig*.

De, likvidatorerna, behöver plattformen ”för” valen, d.v.s. för att hövligt skjuta argumenten om revolutionen i bakgrunden som en obestämd möjlighet, men däremot förklara kampanjen för uppräknandet av författningsreformer för en ”verklig” valkampanj.

Socialdemokratiska partiet vill utnyttja valen för att åter och åter *driva* massorna att tänka på revolutionens nödvändighet, på det just begynnande revolutionära uppsvinget. Därför säger det socialdemokratiska partiet genom sin plattform kortfattat och klart väljarna *till IV Duman*: Inte författningsreformer utan republik, *inte* reformism utan revolution.

Likvidatorerna utnyttjar valen till IV Duman för att propagera författningsreformer och för att försvaga tanken på revolution. *I detta syfte* framställes soldatupproren som ”förtvivlade protestutbrott”, till vilka soldaterna blivit ”drivna” och inte som *början* till massupproret, vilket kommer att växa eller avtaga, beroende bland annat också på om Rysslands *alla* socialdemokratiska arbetare genast börjar att med alla krafter, all energi och all entusiasm understödja det.

Därför har de revolutionära majstrejkerna ”klargjorts” som reformistiska.

Därför har man ”klargjort” partiprogrammet, och i stället för den ”närmaste” uppgiften att skapa en republik, som *tryggar* friheten, har man föreskrivit att ”i den nuvarande valkampanjen” - till fjärde Riksduman, skämt åsido! — betrakta kraven på olika friheter som *aktuella*.

Hur mycket gammalkinesiskt finns det inte i de ryska förhållandena! Hur mycket gammalt kineseri uppvisar inte vår tsarism och hur mycket finns det inte hos vara likvidatorer, som vill framföra parlamentskampens och reformismens ”ceremonier” i en situation, där vi har Purisjkevitjarna och Tresjtjenkovarna upptill och massornas revolutionära försök nedtill! Hur mycket gammalkinesiskt finnes det inte i de intellektuellas ansträngningar att skydda sig mot Chvostovarna och Makarovarna genom att uppvisa ett rekommendationsbrev från MacDonald och Jaurès, från Bissolati och Bernstein, från Kolb och Frank! ...

De likvidatoriska åsikternas diplomatiska ”försoning” med partiets, vilken Trotskij spelade ut på likvidatorkonferensen, ”försonar” i själva verket ingenting. Den undanröjer inte det väldiga politiska faktum, som bestämmer hela det socialpolitiska läget i det nutida Ryssland. Detta faktum är kampen mellan den reformistiska och den revolutionära socialdemokratiska plattformen; det är att bourgeoisin i sina liberala partiledares gestalt uppträder mot nödvändigheten av en ny revolution i Ryssland och för ett uteslutande konstitutionellt ”arbete” — som motvikt till att hundratusentals proletärer går ut i revolutionär strejk, vilken kallar massorna till verklig kamp för friheten.

Att göra en bugning för reformisterna och en annan för den revolutionära socialdemokratin är inte detsamma som att avlägsna detta objektiva politiska faktum, det betyder inte att i någon mån minska dess kraft och vikt. De goda avsikterna att släta ut de meningsskiljaktigheter som framkallats av detta faktum — till och med om dessa avsikter verkligen är helt ”goda” och uppriktiga — är inte i stånd att förändra de politiska tendenser, som hela den kontrarevolu-

tionära situationen framkallat och som är oförsonligt fientliga mot varandra.

Proletariatet har rest sig under sin revolutionära socialdemokratiska fana, och inför den IV, den reaktionära duman kommer det inte att lägga den för liberalernas fötter och inte att sänka den till förmån för reformisterna. Det kommer inte att gå med på att avtrubba eller försvaga sin plattform på grund av cirkeldiplomatins argument.

Den revolutionära socialdemokratins plattform mot reformismens plattform — i detta tecken ägde majstrejkerna rum och under denna paroll deltagar RSDAP också i valen till godsägarnas och prästernas дума, i detta tecken kommer hela partiets arbete i denna дума och bland de breda folkmassorna att gå.

November 1912.

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Lenin om parlamentariska val](#)